sportul MAGAZIN

Brașovul — exemplu contagios

Și Clujul vrea să aibă un muzeu sportiv!

Dezideratul Muzeului național al sporturilor, exprimat atît de pregnant în ziarul nostru, mă îndeamnă să prezint la rîndul meu unele sugestii.

Un asemenea muzeu necesită în primul rînd existența unui spațiu (imobil) corespunzător, care să permită organizarea depozitului pe baze științifice, cuprinzînd materialul obținut prin donații sau achiziții, și apoi deschiderea expoziției de bază, iar în al doilea rînd încadrarea a 1—2 muzeografi specializați în cercetarea, depistarea și achiziționarea materialelor și datelor referitoare la istoria sportului românesc. Acestui muzeu nu va trebui să-i lipsească un atelier foto care să pună bazele unei fototeci și chiar ale unei cinemateci naționale a sportului pe baza materialului deja existent și a celui selectat în competițiile interne și internaționale viitoare. La acestea se vor adăuga arhiva, biblioteca, sala de studii și conferințe cu aparatura necesară, făcînd astfel din Muzeul sporturilor, în primul rînd, o sursă principală de documentare, de informare prin expunerea izvorului direct, autentic, pentru cei ce vor întreprinde lucrări de cercetare în domeniul culturii fizice și al sportului. Efortul selectiv al muzeografului va trebui să aibă, ca rezultat, extragerea din multitudinea materialului exponabil a tot ce poate ilustra mai bine, prin sinteză, o epocă, o temă, un aspect reprezentativ ce-l ajută pe cercetător, însă într-o și mai mare măsură pe vizitatorul obișnuit, făcîndu-l să înțeleagă, mai lesne decît prin mijlocirea cărții, caracterul tipic și semnificația obiectului respectiv. Prin însăși natura și activitatea lui, Muzeul sporturilor va constitui o carte deschisă care poate fi înțeleasă de toate categoriile de oameni, indiferent de vîrstă, nivel de cultură ori domeniu de activitate socială. Îndeplinind această cerință fundamentală el va deveni un centru de cercetare și totodată un focar de educație patriotică, științifică și chiar estetică.

Statuetă de bronz, din epoca romană, reprezentînd un gimnast stînd în miini.

Toate cele enumerate nu vor fi însă ușor de realizat și de aceea aș propune constituirea unor colective de pasionați ai sportului, cercetători competenți, care să pună în prima fază bazele unor muzee sportive la nivelul viitoarelor județe, în genul celui de la Brașov. Coleg de facultate și acum de activitate profesională cu maestrul emerit al sportului Nicolae Bărbuță, am urmărit cu deosebită satisfacție eforturile brașovenilor și în special ale prof. Virgil Ludu pentru conturarea acestui muzeu. Împreună cu asist. univ. Tiberiu Corneșeanu și cu alții, ne imaginăm un muzeu similar în Clujul atîtor foste și actuale glorii ale sportului românesc.

În acest muzeu sportiv clujean ar putea figura, beneficiind de aportul arheologilor, două patine din os de animal datînd din prima epocă a fierului, numeroase statuete din bronz reprezentînd figuri de atleți din epoca romană (ca aceea din fotografie); materiale privitoare la introducerea educației fizice ca obiect de învățămînt, la istoricul reuniunilor, asociațiilor și cluburilor sportive clujene, 3—4 velocipede de la sfîrșitul sec. XIX și începutul sec. XX (printre care și unul de lemn), manuale de specialitate și diverse periodice sportive. La loc de cinste vor trebui să stea trofeele clubului „Universitatea" al cărui semicentenar, ce se va sărbători probabil în 1969, să fie eventual conjugat cu înființarea acestui muzeu. De asemenea, ilustrarea personalității savantului dr. Iuliu Hațieganu, a maeștrilor emeriți ai sportului Albin Moraru și Ioan Moina, a activității echipei de tenis de masă C.S.M. etc.

La bazele acestui muzeu și implicit la întocmirea istoriei sportului românesc am putea solicita cercetările conf. univ. Alex. Csetri, asist. univ. T. Corneșeanu, prof. octogenar Rudolf Koncz, unul dintre pionierii sportului clujean, și ale altor pasionați cercetători și colecționari de trofee sportive ce ar putea da un substanțial sprijin colectivului bucureștean la întocmirea monografiei amintite. Toate acestea și încă multe altele vor face din Muzeul sporturilor un act de reverență pentru gloriile trecutului și prezentului și un nobil îndemn la muncă și realizări pentru generațiile viitoare.

Nicolae CORDOȘ
muzeograf la Muzeul de istorie din Cluj, internațional de rugbi

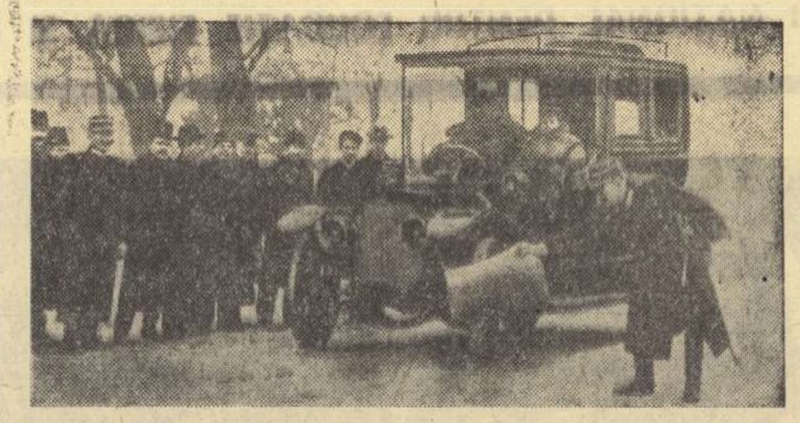

EXAMEN DE CONDUCERE — ACUM 60 DE ANI

În anul 1907 automobilul devenise și la noi — așa cum era socotit de presa vremii — „o pacoste pe capul oamenilor, a animalelor și a orătăniilor, din cauza zgomotului, a fumului și a nebuniei vitezei" (se alerga în oraș cu... 15 km pe oră, adică la fel cu trapul cailor, cum prevedea regulamentul, iar afară, pe șosele, cu peste... 30 km). Autoritățile aveau deci motive serioase de îngrijorare și căutau soluții grabnice de rezolvare a problemei. Un prefect — Emil Petrescu — înfruntînd atotputernicia proprietarilor de trăsuri-automobile (miniștri, moșieri, ofițeri superiori, medici, avocați) hotărî, în decembrie 1907, revizuirea blestematelor mașini și reexaminarea conducătorilor lor. Treabă grea, pentru că existau atunci în țară... 138 de automobile, toate înscrise la prefectura poliției din București. Iar numărul posesorilor de autorizații de conducere trecea de... 200. Comisia de verificare era formată din prefectul poliției, un inspector de poliție, un inginer și doi reprezentanți ai Automobil Clubului Român. Revizia automobilelor s-a terminat cu bine, la sfîrșitul lui decembrie 1907, toate fiind declarate demne de a circula prin București și prin țară, cu observația însă că ar trebui să scoată fum mai puțin și să-și reducă zgomotele. La 10 ianuarie 1908 a început apoi „cel mai serios dintre examenele de conducători auto", după cum îl anunțau ziarele care relatau amănunțit și desfășurarea sa: *„Automobilele sînt adunate la prefectură, de unde pornesc toate în șir pe traseul: Victoriei, Piață, Lipscani, Gabroveni, Decebal și pe celelalte ulițe strîmte și întortocheate, pline de lume, de baloturi cu marfă și de trăsuri. În piață, șirul mașinilor se strecoară iin printre coșurile zarzavagiilor, dovedindu-și maleabilitatea și suplețea. Cu asta, partea întîia a examenului este trecută bine de toți, apoi începe partea a doua, la șosea. Aici e mai greu. Automobilele, care merg în plină viteză legală (15 km pe oră), sînt întîmpinate de membrii comisiei care le aruncă în față, din toate părțile, perne umplute cu paie. Conducătorul care le ocolește bine, trece examenul".*

Ziarele nu ne vorbesc de nici un repetent, deci toți cei 200 de candidați au primit viza carnetului — binențeles mai întîi bravii proprietari ai automobilelor și apoi cei 60—70 de șoferi-mecanici, profesioniștii de atunci ai volanului.

Dintre automobilele înregistrate în ianuarie 1908, un număr de 17 erau ale statului (ministere, prefecturi, primării), iar restul de 121 erau ale particularilor.

Ion MUNTEANU

Discreție

Două săptămîni la rînd la „Toto-Calcio" (Pronosportul... italian) s-au înregistrat cîștiguri fabuloase datorită faptului că au fost indicate pronosticuri exacte la toate cele 13 meciuri ale fiecărui concurs.

Sumele cîștigate? 366 000 000 și, respectiv, 344 000 000 de lire!

Cu toate investigațiile presei italiene, n-au putut fi aflate numele acestor inspirați jucători la „Toto-Calcio". De altfel, cei mai mulți dintre cîștigători preferă să-și păstreze anonimatul, pentru a nu fi „dijmuiți" de fisc și de... prieteni.

Femeile joacă fotbal — bărbații privesc

Cu prilejul serbării „Peștilor prăjiți" — o serbare populară la care se bea vin și se mănîncă o cantitate considerabilă de pește prăjit — a avut loc un turneu de fotbal între patru echipe selecționate din personalul feminin al Casei de Economii din orașul Worms. La finală au asistat 3 000 de spectatori, în majoritate bărbați.

A fost apreciat nu numai jocul corect al doamnelor, ci și modul foarte feminin în care ele practică acest sport, înlocuind forța prin îndemînare. Aproape nici una din ele nu are un corp tipic atletic, ba unele din jucătoare sînt subțiri ca trestia.

ȘTIAȚI CĂ...

...Johnny Weissmüller, fostul campion olimpic de înot și interpret de mare succes al rolului lui „Tarzan" pe ecran, este astăzi... băieș la Los Angeles?

...un matematician german a calculat numărul pozițiilor ce ar putea apare pe o tablă de șah? Numărul se înfățișează astfel: 7 534 686 312 361 225 327, urmat de... 33 de zero-uri!

...la Paris au fost puse în vînzare mini... automobile? Mașina are o greutate de 100 de kilograme, consumă doi litri de benzină la suta de kilometri și atinge o viteză de 50 de kilometri pe oră. S-ar putea crede că o astfel de mașină are și un mini... preț. Dar lucrurile nu stau așa: ea costă 2 000 de dolari!

...tragerea cu arcul va fi introdusă în programul Jocurilor Olimpice de la München, din 1972? În R. F. a Germaniei, numărul celor care practică acest sport a crescut de la 25 de țintași în 1965, la 10 150 în prezent.

Globe-troterul frenetic

L-am întîlnit pe stadionul „23 August" la meciul cu echipa R. F. a Germaniei. Un bărbat mărunțel, blond, cu o cipilică în cap. După alura agitată și după „stilul" în care se plimba prin tribună înainte de începerea partidei, am avut impresia că-și face și el „încălzirea". Și vă rog să mă credeți că și-o făcea. Mecanicul Hans Baümer venit cu (notați vă rog) BICICLETA tocmai de la Dortmund să-și susțină echipa, se simțea cam... înfrigurat — la propriu și la figurat (mi-a mărturisit-o chiar el) — înainte de fluierul inaugural al lui Franz Mayer. Personaj inedit în contextul accesoriilor acestei partide, i-am solicitat lui Hans Baümer un scurt interviu.

— Ca pasionat al fotbalului, însoțiți de multă vreme echipa națională?

— *Din 1953, peste tot, la toate meciurile. Inclusiv la campionatele mondiale din Elveția, Suedia, Chile și Anglia.*

— Și peste tot, o însoțiți călătorind cu bicicleta?

— *Da, cu excepția... oceanelor.*

— Dacă-mi permiteți, cîți ani aveți?

— *47.*

— Și o a doua întrebare, de „stare civilă": sînteți însurat?

— *Se poate? Credeți că dacă aș avea nevastă aș putea să alerg atîta după marea mea pasiune, fotbalul?*

Marius POPESCU

Convorbiri cu domnul Gore

Interesul domnului Gore pentru viitorul fotbalului e atît de mare, încît, chiar și acum, după ce au trecut mai bine de două săptămîni de la finala (adică finalele) „Cupei intercontinentale" dintre Racing și Celtic, după ce televiziunea a oferit imagini de pe terenurile din Argentina, Uruguay și în plus Viena (mă refer la meciul Austria — Grecia) iar „SPORTUL" a furnizat amănunte cu privire la numărul victimelor și starea răniților, după ce opinia mondială și-a exprimat dezaprobarea față de agresiunile de pe stadioane, prietenul meu urmărește cu încordare atentă evoluția lucrurilor, străduindu-se să descifreze semnele zilei de mîine.

Trei zile și trei nopți el a fost pur și simplu inabordabil. Închis în casă, domnul Gore a ascultat știrile și comentariile posturilor de radio 1) de pe toate continentele, scoțînd note și transcriindu-le în jurnalul său intim. A patra zi mi-a telefonat:

— *Vino diseară pe la mine. Am tras concluziile.*

Cînd am intrat în cameră gazda era — fenomen foarte rar la acest om care suferă de un gen de agorafobie specială și nu suportă mai mult de două-trei persoane, lîngă el — era, zic, înconjurată de un grup destul de numeros. Pe cîțiva dintre cei (cele) de față îi știam. Pe alții (altele) nu. Toată lumea îl asculta cu atenție pe domnul Gore, solicitîndu-i din cînd în cînd lămuriri sau o precizare.

Mi-am scos pardesiul, m-am așezat tăcut într-un colț de canapea și cînd era să ridic degetul pentru a îndrăzni o întrebare, mi-a luat-o înainte un familiar de-al casei, Bob Ciucă, elev într-a zecea:

— *Faptul că la Buenos Aires au fost mobilizate cîteva regimente de poliție călare și că în timpul meciului s-a recurs la forță mă umple de îngrijorare. Cum e cu putință să se fi ajuns la o asemenea situație, de neconceput în urmă cu cîțiva ani? Și care sînt, în definitiv, perspectivele? Se poate conta, într-un viitor apropiat, pe o pacificare a spiritelor?*

Puștiul — neavînd experiența vieții — pusese degetul pe rană. Domnul Gore a aprins o „mărășească" fără filtru, a deschis un dosar cuprinzînd tăieturi din presă, precum și diferite însemnări, și a pornit să explice, nu fără un ușor aer profesional 2).

— *Domnilor, trebuie să vă spun dintr-un început că neliniștea dumneavoastră este pe de-a întregul întemeiată. Într-adevăr, observatorii apreciază cam în unanimitate că focarele de încordare sînt departe de a fi fost lichidate. A vorbi în aceste condiții despre destindere pe stadioane, înseamnă a opune speranțele realității.*

În cameră se așternu o tăcere adîncă. Auzeam numai fumul...

— *După părerea mea,* urmă domnul Gore, *faptul cel mai îngrijorător este acela că marile cluburi de fotbal se pregătesc să cheltuiască sume uriașe pentru „asigurarea securității stadioanelor"* 3). *De la forțele călare s-a trecut la „Jeep"-uri cu mitraliere, iar de aici la blindate F.G.-145. Binențeles că înarmarea unui stadion atrage de la sine înarmarea celorlalte terenuri de joc, determinînd o mare risipă de fonduri. După calculele experților, bugetul pentru apărare al stadionului „Maracanã", ca să mă limitez la un singur exemplu, a crescut cu 25,7 la sută în comparație cu anul trecut* 4). *Dar lucrurile nu se opresc aici. Pentru 1968 se prevede o creștere a bugetului militar cu încă 10—12 la sută. Să vă mai amintesc că din această pricină cheltuielile destinate anterior educației, sănătății și construcțiilor vor cunoaște o scădere corespunzătoare? Lozinca lansată cu prilejul adunării generale a clubului Racing „Să strîngem cureaua, vin vremuri grele!" a provocat nemulțumiri profunde în rîndurile suporterilor. Nu mă surprinde. Și iată de ce. Economiștii au calculat că reducîndu-se cu numai 7 la sută aceste sume absurde s-ar putea achiziționa 300 000 de mingi de fotbal, 100 000 echipamente complete și s-ar putea amenaja 254 terenuri de antrenament necesare juniorilor și piticilor. Costul unui tanc „Shermann" destinat să apere „tunelul" de sub tribuna a doua, prin care ies jucătorii, echivalează cu prețul unei școli de antrenori cu 40 săli de clasă, săli de proiecție, laboratoare chimice, etc. Prețul unui avion supersonic „Mystere II", folosit pentru protejarea arbitrului de centru, este egal cu suma necesară construirii a opt clinici ultramoderne pentru fotbaliștii accidentați* 5). *Să vă citesc ce scrie profesorul dumneavoastră, docentul Del Sol: „Așa nu se mai poate: în vreme ce pentru viitoarea finală a „Cupei intercontinentale" s-au comandat petarde în valoare de 120.000 de dolari, clubul nostru posedă un singur medic la trei fundași laterali". E limpede? Or, cine suportă această povară? Firește că nu președintele lui Racing și nici membrii consiliului de administrație ai echipei F.C. Penarol ci masa membrilor clubului. Cotizațiile plătite de aceștia au sporit în ultimii ani cu 45 la sută. Mă uit la voi și observ amărăciune. Să nu exagerăm... Și să ne închipuim că spectatorii privesc cu pasivitate această stare de lucruri. Nu! Dacă un grup de extremiști sînt pentru ruperea relațiilor dintre echipe, o parte din ce în ce mai însemnată a suporterilor se pronunță hotărît în favoarea continuării lor. Ascultați, de pildă, ce a transmis corespondentul special al agenției I.P.U.* „Zilele trecute, la Universitatea „Di Stefano", cu prilejul unui miting, la care au participat peste 5 000 de fotbaliști, antrenori, maseuri, metodiști, ziariști sportivi etc., s-a hotărît continuarea meciurilor de fotbal în cadrul „Cupei intercontinentale".

Comitetul a elaborat un plan de acțiuni concrete menit să mobilizeze masele de spectatori în direcția instaurării unui climat de non-beligeranță, cooperare și schimburi reciproce între jucători. Aseară, comitetul a organizat o mare demonstrație în fața sediului F.I.F.A. Manifestanții purtau pancarte pe care scria:

„Vrem goluri la păianjen, nu blindate!".

„Driblinguri da, missile — antimissile, nu!".

Pt. conformitate
AL. MIRODAN

---

1) E vorba de un tranzistor „Sony", cu trei lungimi de undă, pe care domnul Gore l-a achiziționat de la un maestru al sportului la popice proaspăt întors dintr-un turneu de aclimatizare în Noua Zeelandă. Inițial, maestrul îi sugerase un fis cu basc, împotriva ploii, dar domnul Gore nefiind doritor, ofertantul a scos din sacoșă aparatul la care mă refer precum și două creme de ras „Gibbs".

2) Din cînd în cînd vorbitorul își întrerupea expunerea prezentînd întru convingere piesele aflate la dosar. Vom proceda și noi întocmai indicînd cu asteriscuri textele citate.

3) War and Football, nr. 11 din 15 noiembrie 1967, pag. 3—4.

4) From Penalty to Gun, pag. 136 (Editura Doubleday, New York).

5) „Muncitorul Sanitar" — București, noiembrie 1967.

AL. M.

Un primar entuziast

Charles Krebs, primarul comunei Saint-Nicolas-en Foret (Franța), n-a ezitat, cu prilejul inaugurării unui complex sportiv în așezarea pe care o gospodărește, să se arunce în bazin, îmbrăcat cum era!

Notabilitățile care erau de față — subprefectul, deputați, senatori, consilieri generali — au aplaudat puternic acest gest al entuziastului primar, dar nu i-au urmat exemplul...

DE-ALE VÎNĂTORILOR

DESENE
DE
AL. CLENCIU

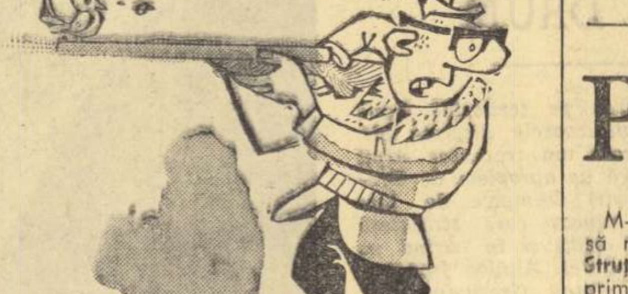

— Nu mai înțeleg nimic. Am tras în ea ambele focuri și nu cade!

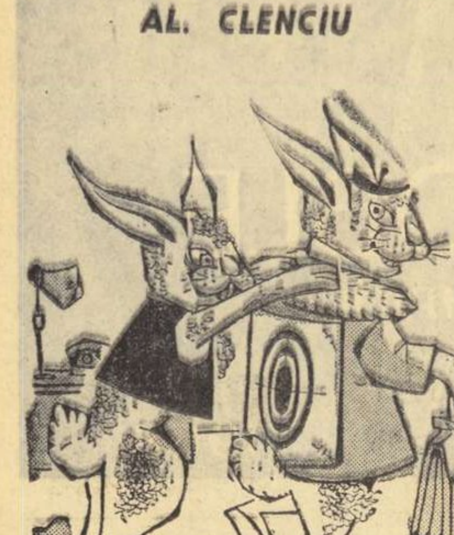

PLECAREA PE... TEREN PERFIDUL: — Drum bun șefule, și să te întorci... sănătos!

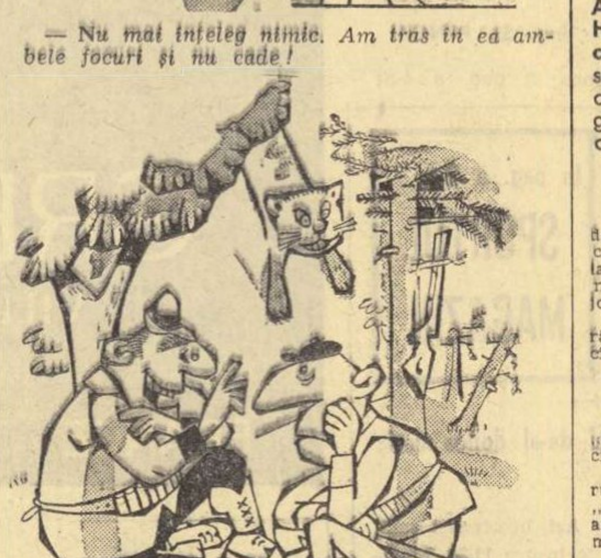

— Și dacă nici la poanta asta nu te apucă... RÎSUL...

Pe platoul de filmare: „6 + 4"

M-am întîlnit cu cei ce aveau să materializeze scenariul lui **Al. Struțeanu** și **Em. Valeriu**, încă din primăvară. La prima ieșire competițională a rutierilor, regizorul **Aurel Mihileș**, operatorul **Ștefan Horvath** și pictorul scenograf **Nicolae Nobilescu** se aflau... la start. De atunci i-am revăzut, chiar mai des decît pe unii alergători (!), la fiecare cursă, la fiecare întrecere.

★

Zilele trecute, la un „cafe-bar" de pe bulevardul Magheru, întîlnire cu bunul meu amic **Ștefan Tapalagă**. Arbora o mină tristă — chinuită aș spune — care m-a îngrijorat.

— Nu, nu mi s-a întîmplat nimic rău. Un accident minor, însă sîcîitor.

— Cu mașina?

— Nu, cu bicicleta...

— ?!

— Ce te miri? Nu știi că turnez „6+4"? Ei bine, am căzut cu bicicleta și acum sînt liber trei zile...

Reînnodînd firul rupt după „Turul României", cînd i-am scăpat din „obiectiv" pe Aurel Mihileș et comp., am pornit în căutarea eroilor filmului artistic-sportiv „6+4"

★

Cele 5 ore și jumătate pe care le-am făcut cu autorapidul pînă la Piatra Neamț mi-au folosit pentru a face cunoștință cu scenariul. Drumul cu mașina pînă la Brașov și, apoi, spre Potoci m-a introdus în decorul filmului. La ora cînd mă prezentam pe platoul de filmare — natural de data asta — (șoseaua care șerpuiește pe malul lacului de acumulare de la Bicaz), eram în temă. Știam chiar ce secvență se filmează, unde își va găsi ea locul pe parcursul celor 2 600 m de peliculă.

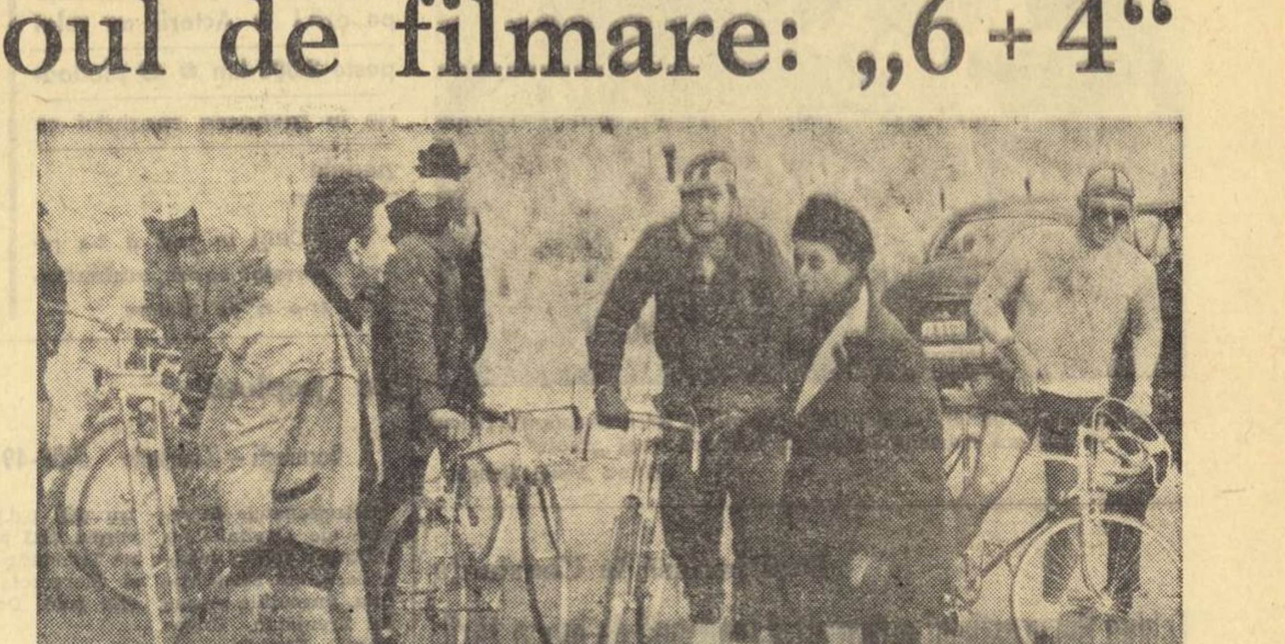

„Nu! Repetă. Mai atent!" — îi spune regizorul A. Mihileș actorului Șt. Tapalagă. În asistență": Dan Marin, Dem. Rădulescu și M. Albulescu

Frig pătrunzător. Din cînd în cînd, fulgii de zăpadă încearcă să țeasă covorul pe care va păși iarna. Băieți și fete, echipați de concurs, sfidează vitregia vremii și fac „duble" pentru fiecare secvență. **Dem. Rădulescu, Șt. Bănică, Nicu Constantin, M. Albulescu și Dan Marin-Cofetarul** îl caută pe Virgil (alias Ștefan Tapalagă) și rulează de-mi vine să scot blocnotesul! Regizorul Aurel Mihileș și consultantul său de specialitate (antrenorul Martie Ștefănescu) nu sînt însă mulțumiți. „Mai repede!" — strigă (răgușit) regizorul. Privesc acul kilometrajului mașinii: se coboară cu 70 km pe oră! Nu pot să nu mă gîndesc la faptul că adevărații eroi ai șoselelor — Emil Rusu și colegii săi — stau lîngă calorifer în acest timp și meditează la victoriile lui '68...

★

Ce este „6+4"? „Un film artistic-sportiv, o comedie plină de haz" — îmi răspunde Dem. Rădulescu. Aș adăuga — după documentarea pe care o posed acum — că este primul film sportiv cu adevărat. „El își propune — continuă plăcutul meu interlocutor — să aducă spectatorului o secvență din viața sportivilor, din agitata existență a cicliștilor. Cei 6 alergători formează o echipă care n-are „probleme". Cîștigă totul, dar cu mijloace rudimentare, cu medii orare scăzute. Virgil este un om — așa cum sînt mulți dintre sportivii noștri — care privește înainte, care nu se lasă mulțumit de succese facile. El vrea ca echipa să-și aureoleze victoriile cu performanțe de răsunet, să coordoneze efortul mușchilor cu ajutorul inteligenței. Elementele sale tactice — proprii ciclismului — dovedesc o profundă cunoaștere a sportului pe care-l practică, o îmbinare a pasiunii cu ambiția. Presărat cu momente comice — ancorate în realitate — reliefînd prietenia adevărată între cei 6 și cele 4 fete (și ele cicliste), dar nelipsind și o idilă suavă, filmul — după părerea mea — va suscita interesul tuturor categoriilor de spectatori..."

★

Filmarea continuă. „Peste secvența cu Ana și Virgil, trecem" — le spune Mihileș actorilor.

— De ce? îl întreb pe operatorul Horvath.

— Ana (Ana Szeleș) este plecată la Acapulco... Revine sîmbătă și vom filma cu ea în cursul săptămînii viitoare.

— Apropo. Ce alți actori mai figurează pe generic?

— Artistul poporului Alex. Giugaru, Vasile Tomazian, Nae Ștefănescu, Vasilica Tastaman, Victoria Medeea, Gh. Gima, Valeria Marian și Mariana Cercel.

— Și... cascadori?

— Nici unul! Fiecare dintre actori își joacă rolul da capo al fine. Majoritatea au parcurs pînă acum pe bicicletă — sub supravegherea antrenorului Martie Ștefănescu — peste 2 000 km, cam 60—70 km pe zi. Pînă la sfîrșitul filmului vor ajunge să egaleze — ca distanță — „Turul Franței". Un exemplu: fostul ciclist Dan Marin a slăbit la antrenamente 5 kilograme...

★

Ștefan Bănică ne povestește cîteva întîmplări. „Am crezut că-i glumă, dar... Am urcat și am coborît pe bicicletă sute și sute de kilometri. De-acum, cînd văd un ciclist... scot pălăria. Ne-am angajat în căzături — busculade, cum spuneți dv. — foarte... adevărate. Ultativă la genunchii băieților. Și am ajuns — mai în glumă, mai în serios — să dorim victoria chiar și în secvențele filmului. La Brașov, sosirea pe stadion a trebuit să fie repetată de cîteva ori. Nimeni nu voia să cedeze... În scenariu era prevăzut un învingător și pe stadion ieșea altul. Ne-a temperat cu greu regizorul...

★

Cu Aurel Mihileș realizez „finalul".

„Vreau să arăt spectatorului că sportul cu pedale, ciclismul, nu este frumos la plecare și sosire. Adevărații beneficiari ai acestui magnific spectacol sînt doar membrii caravanei. Acolo pe șosea se petrec marile drame. Am adaptat un dispozitiv de autofilmare la bicicletă pentru a reda întocmai fizionomia alergătorului în efort, duritatea și frumusețea fără seamăn a ciclismului. Vrem să demonstrăm, de asemenea, necesitatea simbiozei mușchi-creier și să le oferim, în același timp, spectatorilor, o comedie generatoare de bună dispoziție. Vom încheia filmările în luna decembrie și sper să le oferim iubitorilor sportului și comediei, această pasionantă cursă ciclistă încă înainte ca alergătorii să-și fi reluat activitatea competițională în sezonul 1968".

Am plecat de la Piatra Neamț bine dispus. M-au amuzat scenele la care am asistat în timpul filmării, m-a reconfortat optimismul echipei de actori și m-a bucurat faptul că, în curînd, vom vedea pe ecrane un film pe care-l dorim de succes, cu priză atît la cinefili cît și la pasionații sportului.

Hristache NAUM

RĂSPUNDE Ion Poștașu

GHEORGHE LEBADUG, BUCUREȘTI. — O lovitură de la 11 metri se poate executa și în felul în care spuneți dv: printr-o pasă înainte, preluată de un coechipier care a stat pînă atunci în poziție regulamentară, în afara careului. Dar de ce s-ar recurge la astfel de artificii? O încercare de acest gen, făcută acum cîțiva ani, într-un meci Steaua — Dinamo Bacău, a dus la ratarea loviturii.

NELU PRODAN, COMUNA BRUIU. — 1) E mult de atunci — o... veșnicie, cum spune romanța — de cînd Liviu Coman a ieșit din poarta echipei U.T.A. Un alt... Coman, cu 15 ani mai tînăr, avea să-i ia locul. Este vorba de Narcis Coman, care joacă acum la F. C. Argeș și în echipa națională. 2) „Vă trimit o modestă epigramă". Ne pare bine că ați apreciat-o singur!

MITICĂ MEDINȚU, COMUNA SMIRDIOASA. — 1) Cînd se face bine Frățilă? La primăvară își va relua, desigur, locul în atacul echipei Dinamo București. Să nu spună portarii că nu i-am prevenit! 2) Ați cîștigat: nu este nici o legătură de rudenie între Angelo Niculescu antrenorul echipei Dinamo București și portarul acestei formații care poartă același nume de familie.

GHEORGHE RĂILEANU, BUCUREȘTI. — Aveți două „reflecții" bune:

- Arbitrului nu-i trebuie urechi pe teren, ci... ochi.
- Picioarele fotbalistului trebuie să semene cu mîinile unui prestidigitator.

MANOLE STAVRU, BACĂU. — Vasile Urziceanu, fostul portar al echipelor F.C. Argeș și Rapid, a abandonat activitatea competițională. Ce face în momentul de față? Este inginer și scrie cronici de fotbal la „Sportul". După cum vedeți, redacția noastră începe să devină o forță în fotbal. Portar avem pe Urziceanu. Fundaș avem pe Dragoș Cojocaru. Un vîrf de atac ne mai trebuie și putem intra în categoria A. Ba chiar să vizăm și titlul. După cum se joacă, n-am fi lipsiți de șanse!

ERNEST NAGHI, BUCUREȘTI. — În meciul cu Cehoslovacia, disputat la 11 mai 1952, la București, noi am aliniat următoarea echipă: Voinescu — Zavoda II, Farmati — Băcuț, Iosif Covaci, Serfözö — Paraschiva, Bodo, Vaczi, Petschowschi, P. Moldoveanu. Au mai jucat: Fodor și Ozon. Echipa noastră a învins cu 3—1.

ELISABETA ANDREI, BUCUREȘTI. — Două lucruri care merg mînă în mînă: fotbalul și... contradicțiile! Ați și uitat? În campionatul trecut, echipa Steaua a stat mai tot timpul în pluton, pe locurile 7, 8, 9, 10 și 11. Iar în final a avut chiar emoții, clasîndu-se pe locul al 12-lea, la un pas de... retrogradare. Pe urmă, a cîștigat Cupa! Am greșit punînd semnul de exclamație: în fotbal nu trebuie să ne mire nimic...

BARBU SOLOMONESCU, GIURGIU. — Cine va fi cel mai bun boxer de categorie grea, din toate timpurile? Am impresia că întrecerea electronică ce se desfășoară în momentul de față se va încheia cu victoria lui Jack Dempsey. Să vă spun însă ceva: dacă știam din vreme că există o metodă de a deveni campionul... campionilor, fără să te întîlnești în ring cu Dempsey sau cu Joe Louis, m-aș fi înscris și eu!

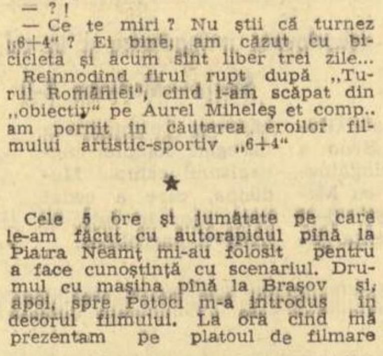

DINU-ȘTEFAN I. MOTROC, BUCUREȘTI. — Tatăl dv., care locuiește în comuna Unirea, raionul Calafat, regiunea Oltenia, v-a spus că Ion Motroc, de la Rapid, este oltean. Ba chiar că v-ar fi o rudă de departe. De... departe, poate că da, ținînd seama de faptul că Ion Motroc este bucureștean get-beget, născut și crescut în Capitală. Să vă spun și vîrsta lui: la 14 februarie va împlini 31 de ani. Înainte de a veni la Rapid, a jucat la Dinamo București.

Ilustrații: **N. CLAUDIU**